

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 489/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. Z., Česká republika, štátneho občana Českej republiky, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 29 T 150/2012 pri odovzdaní trestného stíhania do cudziny a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. Z. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. marca 2013 doručená sťažnosť JUDr. J. Z. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 T 150/2012 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti vyplynulo, že prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina podal na sťažovateľa obžalobu pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona v znení neskorších predpisov pre skutok spáchaný na území Slovenskej republiky. V ďalšom postupe okresný súd v napadnutom konaní prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky požiadal o prevzatie trestnej veci sťažovateľa do Českej republiky s pozitívnym výsledkom. Proti tomuto postupu sťažovateľ vo svojich námietkach v podstatnom uviedol, že *„Pokud Okresní soud v Žiline v této fázi místo toho, aby nařídil hlavní líčení či provedl jiné úkony předvídané trestním řádem, požádal o odevzdání trestního řízení do České republiky, porušil článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod tím, že mi odňal právo, aby moje věc byla projednána veřejně, navíc bez zbytečných průtahů a v mé přítomnosti a rovněž tím, že mi odňal právo, abych se mohl vyjádřit ke všem provedeným důkazům.“*. Zároveň dodal, že *„... tento postup je porušením zásady teritoriality a upřednostněním principu personality.*

... Navíc tento postup, který následoval po skončeném vyšetřování a po podání obžaloby k Okresnímu soudu v Žiline, je ve svém důsledku diskriminací mé osoby jako občana Evropské unie.“

3. Pretože sťažnosť sťažovateľa nespĺňala náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2 a § 50 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), výzvou z 12. apríla 2013 ho ústavný súd vyzval na odstránenie väd predloženého splnomocnenia pre advokáta a na doloženie ďalších dokladov súvisiacich s poskytovaním právnych služieb, ako aj úpravu petitu, a to všetko v lehote 8 dní od doručenia tejto výzvy a s upozornením o následkoch nevyhovenia predmetnej výzve v podobe odmietnutia podanej sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. Na túto výzvu sťažovateľ reagoval podaním z 26. apríla 2013 doručeným ústavnému súdu 29. apríla 2013 a podaním z 30. apríla 2013 doručeným ústavnému súdu 3. mája 2013. Z podania sťažovateľa doručeného ústavnému súdu 29. apríla 2013 predovšetkým vyplynulo, že osoba sťažovateľa je totožná s osobou jeho právneho zástupcu.

5. Sťažovateľ upravil návrh petitu takto:

„Rozhodnutí Ústavního soudu Slovenské republiky ve věci stěžovatele JUDr. J. Z... proti postupu Okresního soudu v Žiline a proti postupu prokurátora Okresní prokuratury v Žiline:

Požadavek Okresního soudu v Žiline ze dne 17. října 2012 o odevzdání trestního řízení spisové značky 29 T/150/2012 do České republiky a požadavek prokurátora Okresní prokuratury v Žiline o předání trestní věci pod číslem jednacím 3 PV 286/12 do České republiky jsou porušením článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a porušením článku 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění Protokolu číslo 11.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

9. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ aj napriek výzve ústavného súdu, že v prípade neodstránenia väd podaného návrhu môže byť jeho sťažnosť odmietnutá, tieto neodstránil (zrejme vychádzal z názoru, že on sám je advokát, a preto v konaní pred ústavným súdom nemusí byť zastúpený iným advokátom).

10. Z (bod 8) citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde (ani z iných jeho ustanovení) nevyplýva, že by sťažovateľ, ktorý je sám advokátom, nemusel byť v konaní pred ústavným súdom zastúpený iným advokátom, teda že by nemal povinnosť pripojiť k návrhu na začatie konania splnomocnenie na jeho zastupovanie iným advokátom.

11. Uvedený názor (bod 10) je v súlade so stabilnou rozhodovacou praxou ústavného súdu, podľa ktorej „sa povinnosť právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vzťahuje aj na advokátov“ (uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 311/05 z 9. novembra 2005 publikované v Zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu pod č. 107/2005). K podobným záverom dospel ústavný súd tiež vo svojich ďalších rozhodnutiach – III. ÚS 37/02, III. ÚS 14/01, III. ÚS 102/01, I. ÚS 93/02, I. ÚS 125/03, II. ÚS 284/2010.

12. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2013